

a 1833.

1

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 6. Metai XV

Vasaris-Feb. 9, 1935

TĒVU MARIJONU KOLEGIJOS RĒMĒJU SAVATRASTIS

E

V SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ

EVANGELIJA

Mato 13, 24-30

ANUO metu, Jėzus pasakė jiems kitą prilyginimą, tardamas: Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kuomet želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. Šeimininko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado raugių? Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draugų su jomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitas augti iki pjūčiai, o pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirmą išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudėginti, kviečius gi sukraukite į mano kluoną.

* * *

LEKCIJA

Kolos. 3, 12-17.

BROLIAI: Apsivilkite jūs, kaippo Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pakęskite vieni kitus ir kits kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką nors skundą. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs. Bet visųpirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dėkingi. Kristaus žodis tegyvena jumyse apsčiai; visokia išmintimi mokinkite vieni kitus ir drąsinkite psalmėmis, ymnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Visa, ką jūs darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui ir Tėvui.

MEILĖ TOBULUMO RYŠYS

Šiai dienai lekeija paimta iš Šv. Povilo laiško kolosiečiams. Kolosa buvo Frygijos miestas, Mažoje Azijoje. Epafras, gal būt buvo Šv. Povilo mokytinis, kurs skelbė Kolosoje Evangeliją, atkeliavo į Romą pamatyti jį, esantį kalėjime ir pranešė jam klatingus mokytojus, kurie, savo žydišku ir pagonišku mokslu, drumstė Kolosos krikščionių ramybę. Šv. Povilas kolosiečiams parašė laišką kuriame įspėja juos prieš viliuklingus mokytojus, ir ragina juos laikytis Epafro, kurs skelbė jiems Evangeliją, ir pagal Evangelijos tvarkinti savo gyvenimą.

Šv. Povilas nurodo meilę kaipo tobulumo ryšį, visų dorybių sankrovą, ir nurodo kaip meilė pasireiškia. Jis sako: "Apsivilkite jūs, kaipo Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu."

Meilė reiškiasi gailestingumu. Kas tikrai myli savo artimą, jis užjaučia jam jo vargę ar neturte. Taip Išganytojas pasigailėjo išalkusios minios: "Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti" — Mork. 8, 2. Jis pasigailėjo pusgyvio, žmogžudžių sužeisto ir pakelėje gulinėio žmogaus, ir juomi rūpinosi kaipo gerasis Samarietis. — Luk. 10, 33. Kas žiūri į savo artimo skurdą, vargą ir trukumus be pasigailėjimo, jo širdis turi būt akmeninė ir tokio teismas laukia be pasigailėjimo. Kas atsitiko Turtuoliui kitame pasaulyje, kurs nesusėlpė Lozorijaus gulinėio prie jo vartų? — Luk. 16, 20.

Meilė reiškiasi maloningumu. Meilė apsiireiškia išvidiniai gailestingumu ir išoriniai maloningumu žodžiais ir darbais, klausant kitų nusiskundimams ir teikiant greitą pagelbą. Jeigu žmogus laikosi šaltai, neatsižvelgdamas į kitus, ir klausosi nekautriai jų nusiskundimų, kalbasi su jais nedraugiškai, atmeta jų prašymus, galėdamas jiems lengvai pagelbėti, jis įžeidžia meilę ir maloningumą. Kad nenusikaltus savo artimui negailestingumu, reik įsidėt širdyje

Šventosios Dvasios žodžius, kad kas nenori išgirsti varguolio šauksmo, jis pats šauks, ir nebus išklaustas. — Patar. 21, 13, ir ne-gailestingumo likimas yra pasmerkiamas paskutinėje teismo dienoje — Mat. 25, 41.

Meilė reiškiasi nuolankumu. Gailestingus žmogus yra geraširdis. Jis nežiūri iš aukšto, kad ir į žemiausią, neieško išaukštintų, ir nesiginčija už pirmenybę. Jis visuomet yra malonus, nuolaidus ir visiškai pasitenkinęs matyti kitus turinčius aukštesnes vietas. Puikiesiems nuolatos trūksta meilės. Jie paprastai nesantaikūs, elgiasi su kitais šiurkščiai, net įžeidžiančiai, ir niekadės nėsutinka nė su aukštesniais, nė su žemesniais, nė su sau lygiais, nė su valdovais, nė su pavaldiniais. Liūdna klausyti tokius žmones dažnai priskaitančius kokiam tai įgimtam įpročiui, būdai ir panašiai, kas yra paprastai jų nuosava silpnybė, ir jų nedisciplinuotos dvasios puikybės apsireiškimas. Jiems būtų geriau bandyti ir mokytis iš Jėzaus būti "ramios ir nuolankios širdies." Jiems būtų geriau dažnai mąstyti apie savo gyvenimo nuodėmes, ir dažnai daryti gailėsčio aktą. Jiems būtų geriau gerai sunaudoti progas žeminančias juos, Dievo duotas jų pačių pataisymui. Šitas nesugyvenimas yra nekas kitas, kaip tik pareiškimas, kad jų aistrų ir puikybės nusikaltimai yra jau įsisenęs įgytas ilgų metų užsispirantis nuodėmavimas. Sveikatos vaistus nurodo Šv. Povilas, liepdamas apsišarvuoti širdingumu gailestingumu, malonin-gumu, nuolankumu, ir taip darydami, visiškai nugalėsite įsisenėjusį įprotį, ir būsite verti vadintis Dievo išrinktieji.

Meilė reiškiasi kuklumu ir kantrumu. Jeigu žmogus nuoširdžiai myli savo artimą, jis maloniai ir kantriai elgiasi. Jis neprieleidžia kilti kerštingoms mintims ir neišsitaria neprielankių, šiurkščių žodžių, kurie galėtų pažeminti ar įžeisti artimą. Jis yra kantrus ir pakenčia kitų nusikaltimus ir silpnumus prisimindamas, kad kaip kiti turi savo ydas, kurios nepatinka jam, taip ir jis turi ydas, kurių kiti nemėgsta. Kaip Kristus buvo kantrus savo mokytiniams, ir kaip Dievas yra kantrus mums visiems, net didžiausiems nusidėjėjams. Daugeliui krikščionių trūksta šios broliškos meilės žymės:

"Vaikščiokite visu nuolankumu ir romumu, kantrybe, meile pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšių dvasios vienybę" — Efez. 4, 2-3.

Meilė pasireiškia ling artimo susitaikymu ir ramybe. "Pakęskite vieni kitus ir kits kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką nors skundą." Pagal Kristaus įsakymo, meilė apima neprietelius ir įžeidėjus: "Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus." — Mat. 5, 44. Taigi Kristaus žodžiai riša mus taikintis su mūsų neprieteliais ir atleisti jiems iš savo širdies, ir elgtis su jais kaip ir su tais, kurie niekadės mūs neįžeidė. Dievo gailestingumas dėl mūsų privalo mus paraginti į gailestingumą. Kaip Dievas atleidžia mums daugelį ir sunkių nusidėjimų, taip ir mes privalome atleisti mūsų artimiems jų mažus įžeidimus. Iš tikrųjų, kiekvienas įžeidimas, mums daromas yra mažnóžis suliginus su nusidėjimais, kuriais įžeidžiame Dievą. Įsidėkime į širdį Kristaus žodžius: "Nes jei jūs atleisite žmonėms jų kalčias, ir jūsų dangiškasis Tėvas jums atleis jūsų nuodėmes. Jeigu gi jūs neatleisite žmonėms, nė jūsų Tėvas jums neatleis jūsų nuodėmių." — Mat. 6, 14-15.

"Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pašaukti, kaip vienas kūnas, deviespatauja jūsų širdyse." Kur yra meilė ten yra ramybė, ir meilė nieko nesibijo, tik ramybės drumstimo. Krikščionis, kurs nuoširdžiai myli savo artimą, atsargiai prašalina kiekvieną barnių progą. Jis yra gudrus kalboje, nes jis žino, kad neapsvarstoma kalba, ramybė dažnai yra suardoma. Jis pakenčia savo artimo prasikaltimus, ir dėliai ramybės nusileidžia kitiems. Jis studijuoja ramybę, jis nuolatos budi mažų progelių sustiprinimo ramybės ryšiui nuoširdžiu pasveikinimu, maloniu žodžiu ar prietelišku patarnavimu artimui. Jei atsiranda koks nesusipratimas, jis kogueičiausiai stabdo ir daro pirmą žingsnį susitaikymui.

Mus privalo padrąsinti prie ramybės meilės mintis, kad mes esame visi vieno kūno, Bažnyčios nariai, skirti Dievo vaikeliai ir dangaus paveldėtojai, kur kartu gyvensime amžinoje ramybėje. Kodel turėtų nesu-

tikti ir rietis tie, kurie viliasi vienas su kitu amžinai gyventi danguje? Būk miefaširdingas ir gailestingas neturtėliams. Būk geraširdis, romus, nuolankus ir kantrus, atleisk savo priešinkams ir gyvenk kiek tik galima su visais ramybėje, santaikoje. Diekok Dievui už nesuskaitytas malones ir geradarybes, brangink ir mylėk Jo šventąjį žodį, ir ką tiktai darai, daryk Jo didesnei garbei. Jeigu tikrai myli Dievą ir artimą, tu išpildai visą įstatymą ir pelnai amžinąjį gyvenimą.

Kas Yra Charakteris

Dar vidurinių amžių laikais, kada frankai buvo apgulę Paryžiaus mūrus ir badu mirštantį įgula ėmė dejuoti, nė vienas kaveivis nenorėjo išeiti iš miesto parūpinti maisto. Tik viena mergaitė, vardu Genovaitė, mažu laiveliu nuplaukė Gekvanos upe ir jai pavyko prikalbėti galus, kad šie pasiųstų pagalbos išalkusiems broliams. Frankai, kai nebuvo Genovaitės mieste, paėmė Paryžių, uždarė vartus, bijodami jos sugrižtant. Sargybai buvo įsakyta neįleisti jos į miestą.

Tačiau Genovaitė įėjo į miestą kaimiečio drabužiais apsitaisiusi ir pasirodė Frankų vadui Hilperikui. Tas laukinėš frankų tautos vadas paleido vergus ir apdovanojo visus žmones. Genovaitė už tokius didelius savo pasiaukojimo darbus pripažinta šventąja Paryžiaus globėja. Ji tapo šventa dėl savo gero būdo.

Būdas arba charakteris tai jėga, pasisekimas, geri darbai. Jis suranda draugus, surenka turtus, įgyja globą ir pagalbą, jis praskina kelią prie turtų, garbės ir laimės. Kaip pasaulyje nieko nėra vertingesnio už žmogų, taip žmoguje nieko nėra didesnio už būdą. Būdas — tai deimantas, kuris šlifuoja kiekvieną kietą akmenį, nors šis ir labai kietas būtų. Būdas sukelia žmonėse užuojautą ir pasitikėjimą.

Kai garsus senovės romėnų rašytojas Petrarka priėjo prie tribūnos, kad padarytų paprastą priesaiką, kaipo liudininkas, jam buvo pasakyta, kad teismo pasitikėjimas jo teisingumu yra toks didelis, jog užteks jo žodžio ir nereikalinga iš jo, kad

prieš liudydamas prisiektų. Mat, Petrarka buvo labai geras žmogus ir turėjo visos tautos pasitikėjimą.

Jeigu yra pasaulyje kokia nors galybė, duodanti save nejučiomis pajusti, tai yra būdas. Gali žmogus būti praščiokėliu, neturėti mokslo ir išsilavinimo, mažai turėti galiumų, bet jeigu tik jis turės gerą būdą, tai visada jam seksis ir jis bus visų gerbiamas. Kai Prancūzijos karalius Liudvikas XIV paklausė savo ministerį Kolbertą, kaip galėjo atsitikti, kad jis, valdydamas tokią didelę šalį, kaip Prancūziją, negalėjo įveikti mažos Olandijos, Kolbertas jam atsakė: “Dėl to, kad valstybės didumas pareina ne nuo jos žemės plotų, bet nuo gyventojų charakterio.” Laiminga yra ta tauta, kurioje yra gero būdo žmonių.

“M. L.”

TĖVAI -- MOKYTOJAI

Katalikų šeimos motinai ir tėvai yra paskirta užduotis maž kuom garbe mažesnė už Juozapo ir Marijos. Jų vaikai yra Dievo vaikai, Jėzaus Kristaus broliai ir sesers — atpirkti brangia kraujo kaina, kuri praliejo už visus patasai pasaulio Kūrėjas — Jėzus Kristus. Tėvai yra Dievo Apveizdos parinkti būti apaštalais ir mokytojais. Ar jie bus mokytojais išganyto ar pražuvimo, — apaštalais šviesos ar tamsybės — priklauso nuo jų pačių.

Marijos ir Juozapo meilė ir akyumas prie Vaikelio Jėzaus išreiškiamą žodžiais, “Štai Tavo tėvas ir aš ieškojome tavęs nuliūdę.” Ir Sūnaus paklusnumas pasireiškė šiuomi. — “Ir Jis tapo jiems paklusnus.” Šiuomi apimama abi priedermės ir tėvo ir vaiko; viena, sargaus prižiūrėjimo — antra, tikro veiklaus paklusnumo. Pamokinimai, kurie yra labai reikalingi įvykdinimui, ypač šiomis dienomis.

Namai yra pradinė mokykla. Yra geriausia, garbingiausia ir galingiausia akademija; ir tėvas, ypač motina, yra pirmutinė, ir mylimiausia mokytoja.

Visgi matosi, kad daug tėvų mano, būk geriau atsžadėt savo teisės išauklėt vaiką ir paveda tąjį darbą mūsų uoliems katalikams mokytojams. Šie mokytojai gali pri-

dėt ir išlavint — bet niekaip negali priduct tikrojo naminio išauklėjimo.

Ypačiai auklėjimas doroje daug daugiau reikšmingesnis, kuomet vaikas yra motinos bei tėvo iš jaunų dienų šventai mokomas. Pažanga moksle daug priklauso nuo pasitikėjimo mokinio mokytoju. O, į ką vaikas pilniausia pasitiki, ar ne į motiną, tėvą? Motina esti jo žinyčia, jinaį jo gyvenimo tvarkytoja, išmintė, draugė. Niekad neabejoja motinos žodžių. Įgytas mokslas randa daugiau atsparos, kuomet motina mokinia, delto kad seka iš tos kuriai įsiai pareiškė pirmutinę meilę, ir kurios veidas ir

vėliau gyvenime bus neišdildomai atmuštas jo širdyje ir atmintyje.

Motina, neapsilenk tąja auksine proga išauklėt ir pamokint savo vaikučius tikėjime ir doroje, dar kol jų širdys atviros primt kiekvieną žodį kaip šventą tiesą.

Jūs, tėvai gyvenate su savo vaikais po vienu stogu, vienuose kambaruose. Valgote už vieno stalo. Jie esti nuolat prie jūsų akis. Jūs esate, delto, tinkamiausi mokytojai, ir jūs galite prie jų kiekvieno žingsnio juos pamokint, sergėt ar padraust, ir taip būti jų dorovinis atspindys.

Leonas Lievša -- L. K.

Pagal kun. V. F. Kienberger, O.P.
Rašo kun. Pr. J. Vaitukaitis.

KATALIKIŠKOJI AKCIJA

Melskimės!

Maloningiausias Tėve, nužemintai maldaujame Tavo dangiškųjų dovanų Bažnyčiai, kurią Tavo Dieviškasis Sūnus įsteigė čia, žemėje. Šią iškilmingą valandą, Naujųjų Metų malonės pirmąją šv. Valandą, aš klaupiu, dėkodamas už visas palaimas, kurias man davei per praėjusius dvyliką mėnesių. Ir maldauju mane užlaikyti ištikimui per visas dienas, kurios ateis. Savo Išmintimi parėdyk, kad vaikščiočiau Tavo įsakymų keliais, kad būčiau laimingas ir šventas. Aš noriu taip pat prigelbėti savo gražiu pavyzdžiu ir savo broliams, kurie kenčia vargą ir skurdą.

Saldžiausias Kūdikeli Jėzau, iš meilės dėl mūsų Tu apleidai Tavo garbės sostą Danguje, kad gimti šaltoje kūtėje. Tu tapai mūsų Brolis, kad mus atpirkti ir mums atidaryti Dangaus vartus.

Dvasioje mes klaupiame prieš Tavo šventąją prakartę ir garbiname Tave, kaip mūsų Viešpatį ir Dievą. Iš beribio gailingumo pažvelgk ant savo skurstančių vaikų ir teikis maloningai išklaudyti mūsų maldavimų, mūsų sielų pašventimui.

Kad parodyti mūsų meilę, mes aukojame Tau, Dieviškasis Kūdikeli Karaliau, mūsų širdžių meilę, mūsų smūgius ir kentėjimus, kuriuos kenčiame. Duok mums malo-

nės sekti Tavo nuolankumą, nekaltybę, kantrybę ir meilę, kad kas dieną būtume labiau atsidavę ir būtume meilingesni Tau, mūsų Viešpatie ir Karaliau.

Mes maldaujame, kad mūsų sielos ir kūnai būtų amžinoji auka Tavo garbei ir šlovei.

Kūdikeli Jėzau, nuolankus ir vargin-gas, išklaudyk mūsų maldavimų.

Kūdikeli Jėzau, gailingas ir klus-nus, išklaudyk mūsų maldavimų.

Kūdikeli Jėzau, atsidavęs ir kantrus, išklaudyk mūsų maldavimų.

Kūdikeli Jėzau, kiekvieno įkvėpimo šaltini, Savo dovanomis pripildyk mano širdį. Ir mano sielą laikyk šventume. Aš klupau prieš Eucharistinį Sostą, maldaudamas Palaimintojo Kristaus, kad galėčiau ducti atitinkamą dėkonę už mano pašaukimą gyvenime ir už visas dovanas, kurias esu gavęs. Parėdyk, kad aš visada būčiau dėkingas už tuos visus gerumus, kuriuos švenčiausioji Trejybė davė man. Apšviesk mano protą, sutvirtink mano valią ir nuramink mano širdį.

O Marija, žmonių giminės Dalyve At-pirkime, kiek daug malonių sunaikinau praėjusiais metais, malonėk Dievui aukoti atsiteisinimą už mane, kad šiais Naujais Metais nebūtų man atsakyta gausių malonių, kurios reikalingos žmogiškam esimui.

Palaimintasis Patriarke, Šv. Juozapai, Nazareto šventovės sarge ir globėjau, sergėk ir globok mane, kai abejonės apgaubia mane, suramink mane nuliūdime, lydėk mane prie Jėzaus dabar ir mirties valandą.

Visi Angelai ir Šventieji dėkokite ir garbinkite Triasmenį Dievą už kovojančios Bažnyčios jūsų brolius, už mūsų sutvėrimą, atpirkimą ir pašventimą.

Šv. Petrai, tau buvo duota surišimo ir atleidimo galybė, duok man galią, kad galėčiau mūsų Išganytojui padėkoti už tos galybės davimą Bažnyčiai. Užtark už atsišventimą tų, kurie dar nėra Bažnyčios globoje. Atminimui retėžių, kurie tave padarė Kristaus nelaisviu ir valdiniu, gelbėk Šv. Tėvą, Popiežių, tavo įpėdinį. Kad jo balsas būtų girdimas po visą pasaulį. Tegų tavo užtarymas sutvirtina jį uoliame apaštalavime ir tebūnie jam palaiminimo šaltinis, kai pagonyms ir stabmeldžiai kariauna prieš jį.

Brangioji Šv. Agniete, tu buvai sužiedota Kristui. Dievas aprinko tave, menką kūdikį, kad nugalėtum nuožmią galybę. Savo dangišku užtarymu, suteik, kad Kristaus avidės mažyčių širdys ir mintys būtų visada tyros ir jų nekaltybė niekada nepaliečiama. Prigelbėk mums visiems garbinti Dievą, kai atsiduriame pavojuje.

Garbė būk Dievui Tėvui, ir Sūnui, ir Šv. Dvasiai. Kaip buvo pradžioje, taip ir dabar, taip ir visada, ir per visus amžius. Amen.

Apmąstykime!

Paskutinis šimtmetis sukūrė beveik kitokią pasaulėžiūrą. Šiandien gyvename mechaniškų naujenybių pasaulyje. Darbo senoji teorija nuėjo į užuomaršą. Orlaiviai tarnauja laišku perleidimui iš vienos vietos į kitą. Milžiniški laivai nuo mūsų kraštų vandeniui siekia kitų šalių kraštus. Labiausiai atsiduodama žemiškiems dalykams, negu pasaulis kadaise matė. Žmonės gyvena išoriniams gavalams. Ir vartoja visokius būdus, kad juos pelnyti ir gauti.

Tačiau, gyvenime yra kitokie dalykai, tie dalykai, kurie mūsų laukia po mirties, — sielos dalykai — dvasinio gyvenimo būtybė. Daugelis pasauliečių visai nemintija

apie visa to esimą. Užsimojimų besiskubiniame, jie užmiršta vieną būtinai svarbų ir vertą veikimą. Savo uolyme griebti naujais, jie pamiršta seniausią. Savo darbuotoje palengvinti žmonijai, jie neatsimena Dievo teisių.

Dabartinis Šv. Tėvas, Popiežius Pijus XI, metų eigoje, davė persergėjimą. Tačiau, jo neklausoma. Vien uoli katalikai išgirdo Šv. Tėvo balsą. Jų pasiryžimas yra vesti šventą gyvenimą šiame pagoniškame pasaulyje. Bet, dauguma, kurie neklauso to persergėjimo, yra iš tų, kurie nori laisvai gyventi, kurie neatmeta perskyrų, kurie negali atsižadėti pasaulinių džiaugsmingų vylionių ir kūniškų aistrų. Tokiems moterystės šventoji pareiga tapo žaislas, vien žodžių formula. Jau nebėra pamaldumo ir anžiurojo įžado nebeduodama Dievui.

Nereikia būti pranašu Jeremiju, kurs skelbė Dievo bausmę tiems, kurie po kojų mindė šventas pareigas. Nungi, kiekvienas gali kalbėti tai, ką gerai žino. Net paprastas žiūrovas mato savo kaimynus, kurie nuo savęs numeta visa tai, kas pridera žmogui. Žiūrovas mato, kad jo kaimynas už pinigų parduoda savo sąžinę. Žiūrovas mato kunkuliojantį pasaulį, kurs verda tame visame, kas yra bloga žmonėse. Padorumas tapo vien juokai. Net tampa pašėpimas. Teisingumas beveik neįvertinamas mažuose daiktuose, o žmonės, kurie triūsia dideliuose daiktuose, tyliai praleidžia teisingumą. Žmonės išnaudoja savo artimą ir krikštauja, pelnydami pergalę. Patys mechaniškai išstobulinimai turėtų žmones tarpiau suburti ir vieningiau suvienyti brolybėje ir meilėje, kad išnyktų neapykanta ir kerštas. Tačiau, taip nėra. Ir Gerasis Mokytojas turi vėl verkti, žiūrėdamas į mūsų pačių moderninę Jeruzalę.

Kame yra sunkenybė? Juk žmogus yra žmogus, esminiai tas pats dabar, koks buvo gilaus tikėjimo laikuose. Mechaniškų išstobulinimų negalima smerkti, nebent ką žmogus juos vartoja savęs pažeminimui. O tikrasis mokslas Kristui niekada nebuvo priešingas. Taigi, kur yra klaida?

Kai tikėjimas bendrai rišo tautų visą brolybę, šventoji ramybė viešpatavo ant žemės. Tada visi pripažino viešpačių Kara-

lių, Jėzų Kristų, kaipo jų Valdovą. Mirtin-gasis žmogus turėjo žemiškąją galybę, kad jos pagalba valdyti pagal visų karalių Karaliaus troškimą ir valią. Tas Karalius turėjo savo vietininką čia, žemėje. Jis buvo Šv. Tėvas — visų dvasinių reikalų viršinin-kas. Jis turėjo būti drąsuolis, vienas, kuris turėjo nesibijoti nė valdinių, nė žemės val-dovų. Istorija nurodo, kaip drąsiai Galin-gas Popiežius gynė visų dvasinius reika-lus, net guldant galvą, jei buvo reikalas.

Negalima plačiai analizuoti perversmo, kokis įvyko šiame pasaulyje. Bet imkime viduramžių gyvenimo tik vieną pusę. Kas-gi charakterizavo žmonių gyvenimą? Tada šių laikų Popiežiai davė vardą. Tai yra Katalikiškoji Akcija arba Katalikų Veikimas.

Krikščionybė — Kristaus viešpatystė -- buvo atitinkamas ir priprastas viduramžių vardas. Bažnyčia buvo tikruma gyvenime, o ne vien apeigų bei ceremonijų kartojimas. Taigi, visi žmonės, būdami teisingi savo širdyse, žiūrėjo, kad viskas būtų tvarkoje ir drausmėje. Kiekvienas katalikas savo pareigas vykdė šimtą šešias dešimt aštuonias valandas savaitėje. Ir visa buvo uoliai vykdoma. Sakyklų pamokos buvo taikomos gyvenimui. Jos buvo tikruma ir pagal jų gyvenimas buvo tvarkomas ir rėdomas.

Istorija nurodo, kad viduramžių kuni-gija tarnavo Eucharistiniam Karaliui visu pamaldumu ir giliu tikėjimu. Jie buvo iš-to paties kūno, iš kurio yra šių dienų kuni-gai — uolūs tarnautojai ir darbininkai, ku-rie triūsia, kad žmonėse įgyvendinti Kris-taus dvasią.

Gi žmonės — sancta plebs Dei — Die-vo šventoji liaudis, gyveno pagal tikėjimą. Jie gavo stiprybę iš tikrųjų šaltinių, kad priedermiai eitų gyvenimo pareigas. Kiekvienas veikimas, nuo pat Šv. Krikšto dienų iki laidojimo dienai, buvo Katalikiškoji Akcija. Nes jie žinojo savo gyvenimo parei-gas, esančias, kaipo tikslas, kuriuo pelnyti kitų sielų išganymą. Ištikrųjų, jie žinojo, kad gyvenimo svarbiausioji pareiga yra iš-ganyti kitų sielas. Jie nebuvo nuožni ka-reiviai, kurie mėgino durtuvu ar kardu nu-galėti savo priešą. Jie buvo vyrai ir motė-rys, beveik kaip mūsų dienų pasauliečiai — su tomis pačiomis problemomis, su tomis

pačiomis pagundomis ir klaidomis, su tais pačiais vargais ir kentėjimais. Tačiau, jie buvo vieningi veikime ir dvasioje, kada ėjo apie Katalikiškąją Akciją. Tai viena jau nusako, kas per vieni jie buvo. O Eucha-ristinis Karalius džiaugėsi iš jų tokio kū-dikiško atsidavimo ir lojalumo.

Šiandien Kristaus Vietininkas tvirtu ir galingu balsu, kaip ir viduramžių Popie-žius, šaukia, kad žmonės prisimintų obalsį: "*Katalikiškoji Akcija Eucharistiniam Ka-raliui.*" Tai Šv. Tėvo visų enciklikų ir gro-matų našta ir pareigos jo žmonėms. Čia Petras kalba Pijaus Vienuoliktojo lūpomis. O Dieviškasis Mokytojas yra pareiškęs: "Jo klausykite!" (Mat. XVII, 5).

Ką gi ta Katalikiškoji Akcija reiškia? Kam gi tas šaukimas yra duotas? Tai yra Katalikų Tikėjimo ir Dorovės pritaikini-mas gyvenimo kiekvienam luomui. Tai yra iš miego prikelti vien sekmadienio katali-kus, kad katalikais būtų kiekvieną dieną ir visada! Tai reiškia, kad pasauliečiai savo širdis ir rankas sujungtų su klebonais ir stotų į vieningą darbą, atsiduodami Bažny-čios hierarchijos globai. Tai yra šaukimas stoti į eiles, stoti į eiles po Kristaus Karaliaus vėliava. Tai yra trimitas, šaukiantis imti ginklą, kad kovoti prieš pasaulį. Tai yra pašaukimo šaukimas, kad tapti pasauliniais misijonieriais. Paprastai kalbant, kunigai nieko negali padaryti, jei žmonės nestoja į eiles ir neima ginklo. Ką gi reiškia vadai, jei jų niekas neseka?..

Čia ytin atitinkama, kad tikrai žinotu-me, ką iš mūsų reikalauja Visagalis Vieš-pats ir Karalius. Taigi, ką gi Jis nori ir prašo iš mūsų? Jis nori ir prašo Savo Vietininko čia, žemėje, Šv. Tėvo, balsu, kad Jo mokslą vykdytume, kaipo savo gyvenimo pareigą. Jis mokina teisingumo pamokų. Taigi būk teisingas. Jis mokina teisy-bės. Būk teisus! Jis mokina nekaltybės. Jo įsakymo užtenka valdiniai. Taigi, būk nekaltas ir gyvenk skaisčiai, be jokio sutėpi-mo. Jis mokina, kad Jo valdiniai būtų pa-dorūs. Tat, Jis prašo, kad būtum toks, o ne kitoks. Jis mokina klusnumo tiems, ku-riems klusnumas pridera. Tat, turime bū-ti klusnūs. Jis mums davė įsakymus. Tai-gi, turime juos užlaikyti visa širdimi, min-

timi ir visomis galiomis. Todėl, permainykime savo gyvenimą, atmesdami pasaulio vyliojimus ir pagundas, kad mūsų gyvenimas taptų rami ir meili katalikiškoji giesmė.

Eucharistinis Mokytojas mokina teisingumo. Tokio teisingumo, kuris yra mažuose ir dideliuose dalykuose. Kad tas teisingumas būtų su mūsų kaimynais ir su mumis pačiais. Kad tas teisingumas būtų su darbdaviais — pilnos dienos darbas už pilnos dienos užmokesnį. Tačiau, teisingumas taip pat ir su darbininkais — pilnos dienos užmokesnis už pilnos dienos darbą.

Eucharistinis Mokytojas mokina nekaltybės ir jos išorinių apsiraiškimų. Jis mokina nekaltybės mintyje, kalboje ir veiki-me. Nekaltybės jaunatvėje, nekaltybės subrendusiame amžiuje. Nekaltybės pavienių bei viengugių gyvenime ir nekaltybės moterystės luome. Jis mokina padorumo veikime ir padorumo apsirėdyme. Jis mokina nekaltybės ir padorumo, kad užlaikytų visi — jauni ir seni — turtuoliai ir vargšai. Nekaltybės pasaulyje, kurs priešingas nekaltybės minčiai. Padorumo pasaulyje, kurs kratosi ir purtosi nuo padorumo. Tą kratimosį ir priešingumą pats turi nugalėti. Pasauliui pats persistatyk esąs tikras katalikas! "Veizdėk ir visa padaryk, laikydamas tau kalne parodytojo paveikslo" (Žyd. VIII, 5). Nes Palaimintasis Kristus aiškiai pasakė: "Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą" (Mat. V, 8).

Eucharistinis Mokytojas mokina klusnumo, kam klusnumas pridera bei priklauso. Tai yra karalių Karaliaus troškimas, prašymas. Jis nori klusnumo Bažnyčiai ir klusnumo Valstybei. Klusnumo Dievo įsakymams ir klusnumo pasaulinio autoriteto teisėms. Klusnumo be priespaudos, tačiau — klusnumo be pasipriešinimo. Šventame Rašte yra užrašyta: "Klusnus žmogus kalbės apie pergalę" (Prov. XXI, 28).

Tai yra vos keli katalikiškojo gyvenimo keliai. Tai yra kelios priemonės, kuriomis kovoti Kristaus — Kovotojo Karaliaus — vadovybėje. Kiekvieną judesį darai dienos metu, gali būti Katalikiškosios Akeijos tikslas. Taigi, paties ir visų gyvenimas tebūnie Katalikiškoji Akeija.

Karalių Karalius laukia Tabernakulo soste. Jis yra išsiilgęs draugų, bičiulių. Jis jaučia, kad visi Jį myli, bet žmonių skubumas ir netvarkus gyvenimas stumia pro šalį ir jie praeina Jo sostą. Jie nesuranda laiko sustoti valandėlei ir pasveikinti Kristų, jų Viešpatį ir jų Karalių.

Visi girdėjo šaukimą stoti į Katalikiškąją Akeiją. Prieš jumis, Altoriaus Tabernakule, gyvena jūsų Viešpats, jūsų Karalius. Per Šv. Krikštą, jūs prisiekėte Jam ištikimybę. Argi tai buvo vien tuščia formula — be reikšmės žodžių pakartojimas, kad atlikti vien pareigą? O turėjo būti tvirtas troškimas Jam tarrauti, argi ne? Tai visa parodyk katalikiškojo gyvenimo akeija bei veikimu. Tai rodydamas, sustok valandėlei, kad įžengti į vieną iš daugelio bažnyčių, ir pasakyk savo Karaliui apie dienos veikimą, tikslą.

Prieš jus Altoriaus Tabernakule gyvena jūsų Karalius. Jūs dažnai priimate Šv. Komuniją, pasidėkojant Katalikiškosios Akeijos šaukimui, Šv. Tėvo, Popiežiaus Pijaus X, šaukimui. Ar tas Šv. Komunjijos priėmimas yra vien pagarbos išreiškimas ar yra tikroji Katalikiškoji Akeija? Ar pats esi tikrai ištikinęs, kad tai yra Jėzus Kristus, tavo Karalius, Kurs ateina į tavo prieglobstį, kad gyventų tavyje? Tat, sustok valandėlei, kai proga atsitaiko, kad įžengti į bažnyčią, kur Jam galėtum pasakyti apie Jo Eucharistijos stiprybę, kurią tau davė.

Palaimintasis Kristaus, karalių Karaliau! Kad Tavo viešpatavimas prasidėtų šiandien kiekvieno širdyje — tikrasis viešpatavimas, kuriuo Eucharistinis Karalius įsako savo valdiniam, o Viešpats ir Valdovas savo ištikimiesiems. Šiandien pasaulis dreba nuo galingo sukrėtimo. Žmonių tarpe matosi neramumas, stiprėjanti neapykanta su visokiais išmetinėjimais ir grumojimais, pasirodo baltųjų karstų išorinė veidmainystė. Kokią permainą matysime, sulaukus rytojaus? Argi atgimtų stabmeldystė? Turėkite išganingą baimę, kad taip neįvyktų. Nes stabmeldybė pražūtinga ir be galo blėdinga.

Žinokite, kad nei vienas pesimistas netapo šventuoju. Taip pat ir su dvasiniu optimizmu, žinokite, kad šiandien yra dva-

sinio renaissanso reiškimas — aktyviškojo tikėjimo ir viduramžių dorovės didelis atgimimas. Mes stovime geresnio rytojaus prieangėje. Nuo Nebo kalno viršūnių, mes žvelgiame į pažadėtą žemę, kur ištikimos širdys stos už Karalių. Mes žvelgiame į rytojaus galingą armiją, kurios džiaugsmingi šūkių atsiskamba po Kryžiaus vėliava. Mes gir-dime, jei tik visi klausytume, rytojaus žodžių reiškimą, kuris gyvuoja šiandien: *“Kristus gyvena! Kristus viešpatauja! Ir Kristus valdo mus visus! Ir Jam tebūnie amžinoji garbė ir šlovė per visus amžius amžius. Amen.*

IDOMIOS ŽINELĖS

BALTIMORE, Md. — Sausio 20 d. įvyko Vestuvių vakarienė Šv. Alfonso salėje. Susirinko virš 200 svečių.

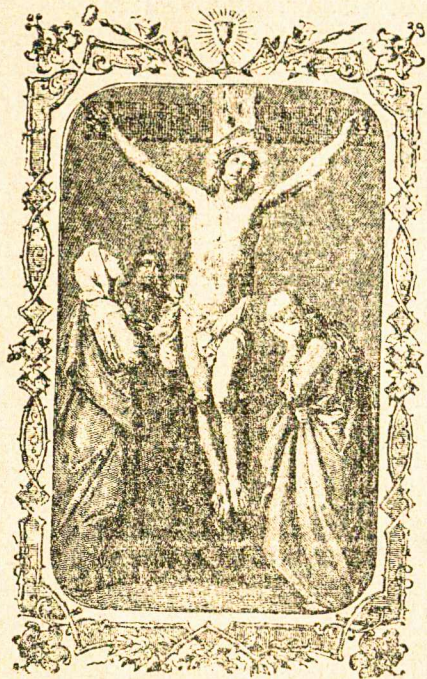
— Sausio 13 d. įvyko Šv. Vardo dr-jos narių Ištimbės Kryžių išdalavimo pareigos. Ištimbės Kryžiai taikomi tiems ŠS. Vardo dr-jos nariams, kurie per visą metą neapleido Šv. Komunijos nė vieną mėnesį su savo draugija.

DETROIT, Mich., Šv. Antano parapija. — Lietuvos Nepriklausomybės paminėjimas įvyko vasario 17 d., Lietuvių salėje. Programas bus patrijotinis. Bus prirengtas tam tikras vaizdelis iš lietuvių ir lietuvių kareivių; bus nauja komedija, o muz. J. A. Blažys su Vyčių chorų išpildys tam tikras dainas. Kalbėtojas kun. I. F. Boreišis pasakys reikšmingą kalbą. Bus ir daugian margumynu. Pelnas eis pusiau su parapija. Vyčių kuopa rengia vakarą.

DETROIT, Mich., Šv. Jurgio parapija. — Sausio 20 d. Šv. Jurgio mokyklos salėje įvyko Šv. Juozapo dr-jos metinis susirinkimas. Nutarta surengti balių su koncertu, paminėjimui 25 metų draugijos gyvavimo. Draugija sutverta sausio 22 d. 1910 m.

— Visa Šv. Jurgio parapija ruošiasi paminėjimui Vasario 16 d. Gerb. kleb. kun. J. Čižauskas lavina chorą daug gražių dainų tai progai.

BROOKLYN, N. Y., Karalienės Angelų parapija. — Vasario 2 ir 3 dd. gerai žinomas ir pagarsėjęs Karalienės Angelų parap. choras surengė koncertą parap. salėje. Muz. P. Dulkė buvo priruošęs chora su naujom dainom ir Vyt. Vaidylų Ratelis suvaidino gražias komedijas. Dalyvavo ir žymus liet. smuikininkas Raišys.

GOLGOTOS AUKA

Baigiasi didžiausia pasaulyje “Drama,” kurią kada nors matė mirtingasis žmogus. Ant Galgotos kalno trys kryžiai, ir ant jų trys prikryžiuotieji. Mums netaip svarbūs tie du kryžiai iš šonų, bet tas kryžius viduje ir ant jo kybąs žmogus. Tas traukia mūsų akį. Ak jau išsipildė pranašo Izaijo žodžiai: “Jis taps sužeistas taip, kad neliks sveikos vietos nuo kojų iki viršugalvio, bus bausmių ištiktas už mūs visų nuodėmes ir, tautiečiams prašant, pasmerktas mirčiai” Pažvelgę dar kartą į “Sopulių Vyra,” matome, kad Dievo pranašas tiesą kalbėjo.

Sudrebą kūnas. Miršta. Dar kartą atveria savo mėlynas akis, ir sutinusiomis nuo karščio, susprogusiomis lūpomis taria taip reikšmingus žodžius: “Consummatum Est — Issipildė,” ir nulenkęs sukruvintą galvą atidavė dvasią į savo dangiškojo Tėvo rankas.

Taip baigėsi ta tragedija, kurią žmogus padarė savo Atpirkėjui. Ji baisi, ypač, kad nekaltas Asmuo visa tai turėjo iškentėti, bet kaip vaisinga — visų žmonių sielas atpirko, net tų žmonių sielas, kurie dar po tūkstančių metų ant šios žemės tebus. Jie visi gims su pirmąja nuodėme, o Atpir-

1085247

kimas jau atliktas. Dangaus vartai atidaryti. Kiekvienam reiks mirti, nes visiems skirtas toks likimas!

Buvo tai kruvina auka! Ar ta auka šiandien nebesikartoja? Kartojasi, bet jau nekruviniu būdu. Kiekvienas kunigas, laikydamas šventas Mišias atnašauja nekruviniu būdu tą pačią auką, kuri 1900 metų atgal pirmą kartą buvo aukota. Nors žmogaus akis nemato visos atmainos, kuri atsitinka Mišių laike, tačiau jojo tikėjimas mokiina jį, kad kunigui, ištarus tuos galingus konsekraacijos žodžius, tuojau keičiasi duonos ir vyno pavidalai ir vėl Dievo gerumas pasirodo; Dievas nužengia iš dangaus, kad galėtų būti mūsų tarpe.

Bet dėja kaip visa tai užmiršta. Šių dienų žmonių taip paskendusi materializme, kaip medis, įleidęs savo šaknis į žemę, kad didžiausias vėjas negali jo nė kiek išjudinti, taip ir ji nepasijudina karts nuo karto pakelti savo širdis nuo viso to, kas žemiška, ir nors vieną kartą į savaitę tinkamai ir prideramai dalyvauti toje šventų Mišių aukoje.

Žmogus greit su visa kuom apsipranta, ir taip pagarba tam dalykui išnyksta.

Taip ir su šventomis Mišiomis. Jei mes galėtum tik kartą į metus eiti į Bažnyčią, kaip dievobaimingai atliktumėm šitą pareigą. Bet dabar iš mažens turėjome eiti, nes mamytė liepė. Paaugę mokėmės, kad Bažnyčios įsakymas "Klausyt Šv. Mišių," todėl ir einame! Gerai tiems, ir laimingi tie, kurie pilnai supranta ir įvertina, kam jie eina į Bažnyčią. Kiek žmogus galėtų būt irgi taip pat laimingas, jei jis tik sustotų ir apsvarstytų, kur, kam ir kaip jis eina dalyvauti šventose Mišiose. Kada jis įgyja tokią dvasią, tada tas pusvalandis bažnyčioje nebūva jam kančia. Jis nelaiko Mišių tik kunigo maldomis, bet žiūri į jas kaip auką, kurią atliko Dievo Sūnus 1900 metų atgal ir tai dėl jojo išganymo.

O tie vaisiai iš vienu gerai išklausių Mišių! Jie neapsakomai dideli. Aš nedirštu juos aprašyti, nes žinau gerai, kad teisingai ir prideramai negalėsiu tai padaryti. Vieną dalyką galiu sakyti, kad vienos gerai išklaustos Mišios gali suteikti mums tiek malonių, kad mes galėtumėm tapti šventais.

Kitas dalykas, Dievo Sūnus tose Mišiose dalyvauja, todėl tokia brangi auka. Per pakilėjimą kada angelų pulkai lenkiasi su didžiausia pagarba, atiduodami garbę Tam, kuris juos sutvėrė. Kiek daugiau žmogus turėtų Jam dėkoti, kad Jis jį ištraukė iš šetono valdžios.

Kas iš mūs neturime kokių vargų, nelaimių, kokių norimų malonių? Visi tie būtų išklaudyti, jei dalyvavimas tose Šv. Mišiose būtų tikras, tikėjimo pilnas su karšta ir dievota širdimi.

Jei mes dažnai neapturime, ko prašome, pažvelgkim kaip dalyvaujame šventose Mišiose. Tenai rasime priežastis.

Jis nesigaili ateiti pas mus šventų Mišių laike, mes gi nesigailėkime Jį kaipo Dievą ir Atpirkėją priderančiai pagerbti tose Mišiose. *Juozas Dambrauskas, M.I.C.*

Tėvų Marijonų Rėmėjų Aukos

Pulskas D., Thorp, Wis.	3.00
Kliudienė M., Chicago, Ill.	3.00
Pitretis M., Chicago, Ill.	3.00
Steponaitis Ona, Rochester, N. Y.	3.00
Gindvilas P., Lietuvoje	3.00
Naviekas A., Dorchester, Mass.	3.00
Jakabauskienė A., Omaha, Neb.	3.00
Zablockienė M., Mahanoy City, Pa. ..	3.00
Barauskas Mrs., Cicero, Ill.	3.00
Marcin M., Manchester, Conn.	3.00
Čepaitienė M., Chicago, Ill.	3.00
Laponis F. C., Beaverton, Mich.	3.00
Misiunaitė, T., Phila, Pa.	3.00
Pleinienė P., Phila, Pa.	3.00
Manstavičienė A., Chicago, Ill.	3.00
Martinaitė Miss, Phila, Pa.	3.00
Kazlauskienė Mrs., Hartford, Conn. ..	3.00
Kuvienė D., Mahanoy City, Pa.	3.00
Mizzer Mrs., Shenandoah, Pa.	3.00
Kildaussienė, Manchester, Conn.	3.00
Damsevičia A., Mahanoy City, Pa.	3.00
Norbutienė O., Chicago, Ill.	3.00
Bacevičia A., Chicago, Ill.	3.00
Kinta J. Rev., Elizabeth, N. J.	3.00
Ignatas Izid., Waterbury, Conn.	3.00
Yarmolevičienė Ap., Montello, Mass.	3.00
Šukaitis J., Waukegan, Ill.	3.00
Vitkus A., Dorchester, Mass.	3.00
Zautra A. Mrs., Nashua, N. H.	3.00
Kiedienė Ap., Hartford, Conn.	3.00
Skarulis J., Brooklyn, N. Y.	5.00

(Daugiau Bus.)

*Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.*

NOVENA Į SOPULINGĄJĄ MOTINĄ

Imprimatur

Georgius Cardinalis Mundelein, D. D.,

Archiepiscopus Chicagiensis

Sopulingoji Motina, Įspausk Gillai Mano Širdy favo Prikryžiuotojo Sūnaus Žaizdas

Per septynias paciliui dienas reikia išklausti *Šv. Mišias* ir sukalbėti *Septynių Sopulių Rožančių*, aukojant sieloms, kurios kenčia skaistykloje, sekančiomis intencijomis, su tikra pasitikėjimo viltimi, kad Dievas maloniai mūsų maldos išklausys ir suteiks tai ko meldžiame, jei jos bus pagal Jo šventą valią ir mūsų didesnei dvasiškai naudai.

1-ją dieną:

Už tas skaistykloje sielas, už kurias yra mūsų pareiga melstis.

2-ją dieną:

Už sielas labiausia užmirštas.

3-ja dieną:

Už sielas, kurios daugiausia kenčia.

4-ją dieną:

Už sielas, kurios ilgiausia kenčia.

5-ją dieną:

Už sielą, kuri bus pirmiausia paliuosuota.

6-ją dieną:

Už sielą, kuri labiausia patinka Švenč. Trejybei.

7-ją dieną:

Už sielą brangiausią Dievo Motinai.

Pastaba:

Rožančius gali būt kalbamas kada tik norima dienos bėgyje, bet intencija privalo būt padaryta Šv. Mišių laiku. Novenos metu labai pagirtina priimti Šv. Komuniją kiekvieną dieną, arba taip dažnai kaip galima.

MALDA Į SOPULINGĄJĄ MOTINĄ

O Sopulingoji Dievo Motina, ar gi, nepatėmysi mano skausmą ir neišklausysi mano maldavimą? Ar gi, nuo savo dangiškojo sosto, su pasigailėjimu nepažvelgsi į mane, kuri mano sielvarte kreipiuosi į Tave. O Šventoji Dievo Motina, Tu žinai Motinos meilę savo Sūnui ir Motinos širdgėlę Jo netekus. Maldauju Tave meile Sūnui Jėzui, Tavo skausmu, tau beveizint į Jį kabantį skausmuose ant Kryžiaus ir prisimenant liūdnas valandas, slėgenčias Tavo sopuliais suspaustą širdį dėl Jūsų netekimo, išklausk mano maldą ir įgyk mano prašymą. Amen.

O Sopulingoji Motina, maldauju Tavo skausmu ir meile, kuomet stovėjai po Jėzaus Kryžium, būk prie manęs mano paskutinio merdėjimo valandoje. Tavo motiniškai širdžiai aš pavedu tris paskutines mano gyvenimo valandas. Aukok jas vienybėje su mūsų Viešpaties merdėjimu amžinajam Tėvui. Dažnai aukok už mano nuodėmes Brangiausiajį Jėzaus Kraują vienybėje su Tavo ašaromis ant Kalvarijos po Kryžiumi išlietomis, kad įgyčiau malonę su tobula meile ir gailėsčiu mano mirties valandoje priimti Šventąją Komunią ir Jėzaus Švenčiausiam Sakramente akyvaizdoje skirčiau su šiuo pasauliu. O meilingoji Motina, parodyk mane Kristui kaipo Tavo vaiką. Tark Jam mano labui: "Atleisk jai, nes ji nežino, ką ji daro. Priimk ją šiandien į savo Karalystę."

O Švenčiausioji ir nuliūdusioji Panele, Kankinių Karaliene, Tu, kuri nejudėdama stovėjai po Tavo Sūnaus mirštančiojo Kry-

žiumi ir veizėdama Jį merdėjantį, per nesiliaujančius Tavo liūdėsių gyvenimo kentėjimus, ir palaimą, kuri Tau dabar gausiai atmoka už praėjusius vargus, pažvelk Motinos jautrumu ir pasigailėjimu į mane, kuri klūpau prieš Tave, kad pegerbėčiau Tavo sopolius ir kūdikišku pasitikėjimu sudėčiau mano prašymus Tavo sopulingos širdies šventovėje. Maldauju Tavęs mano naudai, pavesk juos Jėzui Kristui per Jo Švenčiausios Mirties ir Kančios nuopelnus vienybėje su Tavo skausmais po Kryžiumi ir per mudviejų jungtinį maldavimą įgyk man da-

bartinį mano prašymą. O Gailestingoji Motina, pas ką aš turiu kreiptis savo reikaluose ir varguose, jei ne pas Tave, kuri Savo Sūnaus Kieliką lig dugno išgėrei, ar nepasigailėsi tų, kurie šioje išstremimo žemėje dūšaudami šaukiasi Tavo pagelbos? Ankok už mane Išganytojui, vieną Kraujo lašą, ištekėjusį iš Jo Švenčiausiųjų gyslų, vieną ašarą, iškritusią iš Jo dieviškųjų akių, vieną Jo dūsavimą, kurie plėšė Jo garbingąją Širdį. O visatos Prieglauda, ir pasaulio Viltie, neatmesk mano nuoširdžią maldą, bet maloniai įgyk mano prašymą. Amen.

Kunigystės Kilnumas

Jau Senojo Įstatymo istorija liūdi, kad kunigai visuomet buvo žymesnioji visuomenės dalis. Visagalis Dievas įsteigė Senajame Įstatyme kunigystės luomą Arabijos tyruose, Mozei tarpininkaujant. Ir kaip skaitome Šv. Rašte, Išėjimo kny. (sky. 28,1), — “Ir Viešpats pasakė Mozei: Imk taipogi pas save iš Izraelio vaikų tarpo savo brolių Aaroną draug su jo sūnumis, kad jie man pildytų kunigystės pareigas:— Aaronas, Nadabas, ir Abijus, Eleazaras, ir Itamaras.” Net ir Aarono sūnūs buvo išrinkti, ir visi Levi giminės, nuo 30 lig 50 metų amžiaus, paskirti buvo levitais, tai yra, padėti kunigams įvairiuose bažnyčios reikaluose. Šitas pašventimas suteiktas buvo ant visados. Senojo Įstatymo iššventinimas ir kunigiški rūbai yra paaiškinta labai gražiai ir įdomiai Šv. Rašto knygoje — Iš. 28-29; Lev. 8; Eccl. 45. Pagal Šventą Raštą, Aaronas buvo pašvestas ir aliejumi pateptas, ir po to jis visiems žinomas buvo kaipo, “kunigas, kuris aliejumi buvo nuteptas.” Net 131 psalmėje, 2-3 sk., mes skaitome, kad, “kaip tepalas ant galvos, kurs nuteka ant Aarono barzdos, ir ant jo drabužio siulų.”

Vyriausiajam kunigui mirus, jo vyriausias sūnus užimdavo tėvo vietą, be jokio pašventimo, nes per paveldėjimą Levi giminė įsigyjo teisę eiti kunigo pareigas. Tokiu būdu visa Levi giminė Dievo garbei tarnavo per pusanthro tūkstančio metų iki kol Viešpats Išganytojas kunigystės sakramen-

tą įsteigė. Juozapas, garsusis Žydų istorijos rašytojas savo raštuose (Ant. 20, 10) duoda sąrašą 83 vyriausiųjų kunigų, kurie tarnavo nuo Aarono laikų iki žydų šventovės nugriovimo, 70 metais po Kristaus, kada Titus, Romos emperijos emperatorius, su milžiniška kariuomene visiškai sunaikino Jeruzalės miestą. Senojo Įstatymo kunigo pareigos buvo įvairios:— būtent jiems reikėjo 2 sykiu į dieną, ryte ir vakare deginti “skaniai kvepintį smilkalą” (Iš. 30, 7); išaiškinti Izraelio sūnums Įstatymo reikalavimus (Alkar. 33, 10); reikėjo jiems “deginti deginamą auką ant altoriaus visą naktį lig rytui,” (Kun. 6, 9); kepti duoną ir ją padėti ant tyriausio aukso stalo (Kun. 24, 5-9). Toliau jiems uždėta pareiga nuolat žibinti lempas šventovėje (Kun. 24), ištirti ir liūdyti apie raupsuotojo pasveikimą, ir priimti jųjų dovaną (Atkor. 24, 8; Mat. 8, 4).

Bet Pranašas Malakijas, jau penktame šimtmeteje prieš Kristų pranašavo, jog laukiamasis Mesijas Išganytojas pakeis Senojo Įstatymo kunigystę. Jis pasakė: “Nepatinkate jūs man, sako Galybių Viešpats, ir dovanos iš jūsų rankos nepriimsiu; nes nuo saulės užtekėjimo lig nusileidimo .. kiekvienoje vietoje švenčiama ir aukojama man gryna auka,” tai yra, brangiausias Jėzaus Kristaus kūnas ir kraujas Eucharistijos pavidale, nes mano vardas yra didis tautose, sako kareivių Viešpats,” (Malak. 1, 10-11). Ir išsipildė Malakijo pranašystė. Kristus į

ši pasaulį atėjo, viešai pasirodė, mokino žmones, ir išsirinko Apaštalų Kolegiją Luk. 6, 12-16; Mat. 10, 1-4; Mork. 3, 13-19). Per trejus metus juos mokino, ir jiems valdžią davė skelbti Jo išganingą mokslą visoms pasaulio tautoms; jiems valdžią davė, "gydyti ligas ir išvarinėti velnius," (Mork. 3, 18). Taigi Senojo Įstatymo aukos arba atnašavimai nepatiko Dievui, ir kaip Šv. Paulius rašo savo laiške žydams (Žyd. 10, 4-7), "Nes negalima atimti ožių ir veršių krauju nuodemes." Kitais žodžiais gyvulių mirtis negalėjo išreikšti arba turėti dvasišką veikimą, kaip nuodėmių atleidimas. Todel įeidamas į pasaulį, Jis sako: "Aukos ir atnašos tu nenorėjai, bet prirengi man kūną.. Deginamosios aukos už nuodėmę tau nepatiko. Tuomet aš tariau: Štai, aš ateinu, — knygos rietime yra parašyta apie mane, — daryti tavo, o Dieve, valios." Net Sename Įstatyme randasi daug tekstų, kurie parodo ir išreiškia aukos nepajėgumą, silpnumą, ir negalimumą. Pavyzdžiu Karalių knygoje (1 Kar. 15, 22), ir Samuelis atsakė karaliui Sauliui kad, "geresnis paklusnumas, negu aukos, ir paklausti daugiau verta negu atnašauti avių taukus." Taip pat yra daug panašių išsireiškimų Šventame Senojo Įstatymo Rašte, k. t. Ps. 49,8; Os. 6, 6; Is. 1, 10; Jer. 7, 21.

Taigi iš Šv. Rašto aišku, kad Dievas norėjo panaikinimo Senojo įstatymo ritualių apeigų. Ir kodėl? Todel kad Israėlių atnašavimai buvo, lyg tartum, Naujojo Įstatymo šešėlis. Kaip yra milžiniškas skirtumas tarp šešėlio ir paveikslo, kurį šešėlis vaizduoja, taip ir Senojo Įstatymo kunigystė skiriasi nuo Dievo Sūnaus įsteigtos kunigystės. Kaip yra didelis skirtumas tarp žemės ir dangaus, taip ir Israėlitų dvasiškija skiriasi nuo Naujojo Įstatymo dvasiškijos. Visos Israėlitų kunigystės pareigos buvo tik, "tik būsimųjų gėrybių šešėliu," (Žyd. 10, 1). Kaip forma arba figura atvaizduoja tą kas reiškia per ją, taip ir Senojo Įstatymo kunigyja atvaizduoja, kitaip sakant yra forma bei atvaizdas Naujojo Testamento kunigystės. Kaip pagarba, kuri yra išreikiama kokio didelio žmogaus paveikslui, tenka pačiam žmogui, kurį paveikslas vaizduoja taip ir Mozės dvasiški-

jos garbingumas atvaizdavo būsimosios Kristaus įsteigtosios kunigystės sakramento prakilnumą.

Taigi be abėjo, daug žymesnis, garbingesnis, ir prakilnesnis yra kunigo uždavinys Naujojo Įstatymo laikais, palyginant su Mozės kunigyste. "Nes kiekvienas vyriausias kunigas, paimtas iš žmonių, yra įstatomas žmonėms, tuose dalykuose, kurie liečia Dievą, kad atnašautų dovanas ir aukas už nuodemes," (Žyd. 5, 1). Šalia to Naujo Įstatymo kunigai dažnai dalyvauja ir vadovauja žmonėms, jųjų svarbesniuose civiliniuose įvykiuose. Kristus vadino kunigus pasaulio šviesa (Mat. 5, 13, 14). Kristus sako: "Tegul jūsų šviesa šviečia žmonių akyvaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus, ir garbintų jūsų Tėvą kurs yra danguje," (Mat. 5, 16). Dievo Sūnaus valia nuo to pirmojo didžiojo penktadienio, ir per visas būsiančius amžius, ragino, drąsino, ir judino prakilnios širdies jaunuolius ir didvyrius sekti Kristaus pėdomis, per visokias gyvenimo sunkenybes ir kentėjimus. Kunigas atstovauja Jėzų Kristų, kadangi jis šiame pasaulyje nepaliojama tėsia Kristaus išganingą ir prakilnų darbą Dievo garbei ir žmonių išganymui. Kristaus pavyzdingas gyvenimas, Jo heroiškas ir didvyriškas būdas, Jo milžiniška žmonių meilė ir mielaširdystė, Jo stebėtinai išmintingumas, Jo nuostabus kantrumas, Jo begalinis šventumas, visais amžiais traukia įvairių luomų žmones, ypatingai jaunikačius, prie Kristaus, prie tikrojo gyvenimo šaltinio (Jono 14, 6), kuris tiesiog plaukia į amžinąjį gyvenimą (Mat. 25, 46), ir veda į nemirtingą amžinojo gyvenimo džiaugsmą. Visuose žmonių gyvenimo laikotarpiuose, didelis jaunuolių skaičius nujautė ir nutarė sekti Kristų, šaukanti, dusuojanti į jųjų širdis. Šitas dvasios nujautimas — Kristaus pašaukimas, ragino ir šiandien ragina, duodamas jiems stiprybę ir galiybę išvengti visokių pavojų, nenusigasti sunkenybių, ir slopinančių gyvenimo sąlygų, kad galėtų tapti Kristaus pašvęstais tarnais, Kristaus šviesos skleidėjais, Evangelijos druska, kuri apsaugoja žmonių širdis nuo sugedimo ir supuvimo.

Kunigas yra alter Christus — antrasis

švęsti, lūpomis laiminti, rankose laikyti, savo burna priimti ir kitiems dalinti" (Kristaus Seki. kny. IV, 11, 6.) Taipgi Šv. Pranciškus Asižietis sakydavo, "kad pasitikčiau angelą ir kunigą greta einančiu, pirma pagerčiau kunigą, o paskui angelą." Sename Įstatyme (Ecel. 7, 33) yra parašyta, "Garbink Dievą visa tavo siela ir gerbk kunigus." Todel nėra šiame gyvenime kilnesnio bei garbingesnio pašaukimo už tų, kurie pasiryžta Dievui tarnauti ir sielas gelbėti. Joks užsiėmimas bei uždavinys nelėbus taip naudingas kaip, kad platinti Kristaus mokslą žmonių tarpe ir rūpintis artymo išganymu, ypatingai tuomet, kada žmogus svyruoja, kuomet velnias stengiasi jį įtraukti į nuodėmių pančius, kada pikti kūno geiduliai žmogų apjakina. Čia vien kunigas su Dievo žodžiu stengiasi gelbėti ir įdiegti žmonių širdyse dievišką meilę, "nes Dievo žodis yra gyvas, sekmingas, aštresnis už visokį dviašmenį kalaviją," (Žyd. 4, 12). Šv. Ambrozijus sako, kad kunigo kilnumas bei didybė viršija paties karaliaus asmeninę vertybę, kaip auksas viršija švino vertę. Šv. Vincentas Ferraris taippat rašo, kad švenč. Pana Marija tik vieną kartą atidarė dangų, kunigas gi kiekvieną kartą, kada Šv. Mišias laiko. (Beata Virgo Maria semel aperuit coelum, sacerdos quaelibet missa). Nors Mozė iš dangaus gavo manną, nors Josuė sustabdė saulę, bet kunigo valdžia daug kilnesnė ir didesnė, kadangi tik kunigas gali pakartoti tą didingą ir kilniausią auką, kurią Kristus aukojo ant kryžiaus. Kunigas yra Dievo įgaliotinis žmonėms ir žmonių tarpininkas pas Dievą. "Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu," sako Kristus (Jon. 20, 21). Kunigas yra Dievo atstovas, tai yra pranašėjas bei aiškintojas Dievo valios žmonėms. Kitais žodžiais jis aiškina žmonėms Dievo įstatymus ir per jo sakramentalinę galybę, malonės yra teikiamos geros valios žmonėms. Toliau kunigas maldaujas Dievą pasigailėjimo žmonėms, malonių suteikimo, nuodėmių atleidimo ir amžinos ramybės mirusiems. Kaip Kristus ant kryžiaus mirdamas visą žmonių sutaukė su Dievu taip dabar kunigas tęsia tą gražų bei prakilnų rankos darbą, būtent gražina žmones prie Dievo. Ka-

da žmogus serga šiaukiasi daktaro, tikėdamasis, kad jį nuo ligos išgelbės; taipgi žmogui dvasiniai bei moraliai susirgus, bėga prie kunigo, kuris nuvalo jį nuo visokios sutepties savo sakramentaline galybe.

Evangelijoje Kristus yra pasakęs: "Daug pašauktų, bet maža išrinktų," (Mat. 22, 14). Šitie žodžiai galima būtų pritaikinti pašaukimo klausymui. "Bet maža išrinktų." Ne delto, kad visagalis Viešpats visiškai nenori, neduoda jaunam žmogui galimybės Juo sekti, bet delto, kad šiais moderniškais laikais, aplamai sakant, daug yra gerų ir dorų jaunikaičių, kurie Kristaus vinyne nori pasišvęsti, bet po ilgo tyrinėjimo, matydami, kad iš jų reikalaujama daug išsižadėjimo, tai jų širdies kilnumas nyksta ir jie nesugeba pasiaukoti, kaip tas kilnus ir turtingas jaunikaitis Šventame Rašte, kurs susijieškojo Viešpatį, ir norėjo daugiau padaryti negu Įstatymas reikalavo. "Štai vienas priėjęs jam tarė: Gerasis Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą." (Mat. 19, 16-20). Viešpats jam atsakė, "laikykis įsakymų." "Jaunikaitis Jam tarė: visa tai sergėjau nuo savo jaunystės; ko dar man trūksta?" Iš jo elgesio ir šitų žodžių galima be jokio abėjojimo spėti, kad jaunikaičio širdy rasdavosi idealinių norų, bet kada Viešpats jam pasakė: "Atiduok tavo turtus neturčiams," (Mat. 19, 21-22); jis išgirdęs tai, nusigando, ir nuliūdęs, nuėjo savais keliais, nes tokia jam auka buvo nepaprasta ir perdidelė. Būtų galėjęs jis tapti uoliausiu Kristaus mokiniu, bet dėja jo širdis buvo per daug prisirišusi prie žemiškų daiktų ir jisai nenorėjo tapti "dangiškojo pašaukimo dalininku," (Žyd. 3, 1). Iš šito pavyzdžio matome, kad šis jaunikaitis tvirtos valios Kristų sekti neturėjo, ir tikrai liūdnas yra žmogaus gyvenimas, kada jis pašalina Dievą iš savo širdies, nes toks žmogus, jaunikaitis, priklauso prie tos žmonių klasės, kuriems Dievo žodis krinta į akmenuotą jų širdies dirvą, (Mork. 4, 16-17; Luk. 8, 13). Nebijokime pasiaukoti Dievo tarnyboj, jei Viešpats mus šaukia, būkime duosnios širdies, ir atsiduokime Jo vėliai. Neužtenka mums širdies susijaudinimo bei laikino jautrumo, kuomet Kristus mus šau-

kia, ir į mūsų širdį beldžia, bet su gyvu tikėjimu ir meile vienykimės su Jo šventa valia ir tapkime Kristaus kareiviais. Kaip anuomet Kristus vaikščiojo per visą Palestiną, po kaimelius, po miestelius, jieškodamas sekėjų, taip ir šiandien Jis jų ieško ir kviečia įstoti į Jo dangiškąją kariuomenę, ir tapti Jo šviesos nešėjais bei sklaidėjais. Jeigu mūsų jaunuomenės tarpe, yra tokių, kurie jaučiasi, kad Kristus juos šaukia, ir kad nori Jam tarnauti, tegu stoja jie į Mokytojo sekėjų eiles ir teatmena ką Šv. Paulius rašo: "Aš visa galiu tame, kurs stiprina mane," (Pilyp. 4,13). Kada Petras drąsiai tarė Viešpačiui: "Štai mes visa palikome ir tave sekėme; kas gi tat bus mums," (Mat. 19, 27). Ir Viešpats atsakė, kad tie kurie palieka viska dėliai Jo vardo, gaus šimteropai ir paveldės amžinąjį gyvenimą." (Mat. 19, 29). Taigi jeigu Mokytojo balsas beldžia į jūsų širdis, jei Jis jus kviečia būti "dieviškosios prigimties dalininkais" (II Pėtr. 1, 4), tai sakykite, Viešpatie aš klausau, štai aš Tau tarnausiu," "kad man būtų valia gyventi Viešpaties namuose per visas mano gyvenimo dienas." (Ps. 26, 4). *Kun. A. M. Svedas, M.I.C.*

VIEŠA PADĖKA

Gerbiamajai savaitraščio "Kristaus Karaliaus Laivo" redakcijai ir visiem mano prieteliams įvairiais būdais man pareiškusiems palankumo mano 25 metų kunigavimo sukakties proga, šiuomi reiškiu gilaus dėkingumo jausmus.

Kun. Jonas J. Jakailis, M.I.C.
Marianapolis, Sausio 26, 1935.

ATSAKYMAI PAKLAUSIMAMS

Paklausimas. Ar yra nuodėmė turėti patkavą katalikų namuose kaipo kokius burtus ir tam pačiam name šventųjų paveikslai ir kryžius? *"Laivo" skait.*

Atsakymas. Tikėti į burtus ir dėl to laikyti patkavą ar kitokį panašų daiktą savo namuose yra nuodėmė. Nes, laukti kokių nors įvykių iš tokių daiktų, kurie tokio įvykio iš savęs joku būdu negali duoti ir laukiant to, ne pasitikint Dievu, o tik kuo

kitu, yra priešinga Dievo apreikštam tikėjimui.

Paklausimas. Ką reiškia egliukė Kalėdų šventėse, sutaisoma namuose?

"L." sk.

Atsakymas. Egliukė yra vartojama visokių tautų, tikybių žmonių, net ir bedieviai ją vartoja, taigi nustatytos tikybinės reikšmės ji neturi. Nori, gali ir tikybos žvilgsniu ją Kalėdoms rengti, rišant su ja dovanėlių dalinimą, kad tai primintų mums didžiausią dovaną, kurią mums suteikė Dangiškasis Tėvas, leisdamas į šį pasaulį savo Vienaitį Sūnų, kuris mums dangų pelnytų; taip pat kad mus paragintų turėti gailestingumo vargšams, ypač našlaičiams, ir būti duosniems visokiems geriems reikalams, katalikų Bažnyčios atliekiamiems.

Paklausimas. Kas yra kūčios, kurių kiltataučiai nevartoja? *"L." Skait.*

Atsakymas. Kūčios yra atminimas ir pakartojimas tų "meilės ir draugingumo puotų," kurios buvo praktikuojamos pirmųjų amžių krikščionių. Kalėdos yra Dievo meilės šventė, tat prieš tą šventę, nekuriose tautose įsigalėjo paprotys, tai meilei prisiminti turėti bendrą visos šeimos puotą. Kitur pasikviečia turtingesnieji neturtinčius, kad visi bendrai puotautų.

Paklausimas. Ar tiesa, kad Šventasis Tėvas atidavė Vilnių lenkams.

"L." Skait.

Atsakymas. Keistas klausimas. Ir aš paklausiu: Ar gali duoti kitam tai, ko pats neturi? Aišku, kad negali. Taigi Šv. Tėvas niekuomet Vilniaus neturėjo. Jis jo nevaldė, taigi ir atiduoti jį lenkams, ar kam kitam negalėjo.

Kas panašiai kalba, yra blogiausios valios ir niekšiškos veidmainiškos valios žmogus, o kas tokiam tiki, tai yra tikrai mažaprotytis sutvėrimas.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia idėti 3c kraštos ženklelį atsakymui.

1085247

93503

0.16